

Lehetne szép

a 21. században játszódó, nem politikai költemények
életről, halálról, szeretetről
összefüggő képszalag formájában

Minden áldott reggel

Rejtelmes pillanat az álom és ébredés közti átmenet,
időtlen tudatlanságból fátyolos öntudatba átvezet.
Semmiből ébredek a valóságra, megmagyarázhatatlan.
Körvonalakra, melyek olyat körvonalaznak, mit felfogni nem tudok.
Ki vagyok én?- ki érzékeli, miért állnak itt bútorok?
Nem értem azt se mi látható, de azt se mi láthatatlan.
Mozdulatlan minden, életre kelt a nemlét,
csend van, mint akkortájt,
mikor Ádám meglátta Éva mellét.
Jaj, miért adott Isten csak félhomályt?

Minden reggel úgy múlik el, hogy soha nem térhet vissza.
A vekkerre fel sem merül létünk feltárhatatlan titka.
Telik az idő, behunyom, kinyitom szemem.
Deres reggel didergek vastag takaró alatt,
perzselő nyári zsaluk mögött meztelen fekszem hanyatt,
a beszűrődő fény mindig más, észre sem veszem.
A 7368. reggelen arra ébredek, mintha 8 éves lennék,
mikor tudtam, hogy kell élni, okosabb voltam.
Ma ismét könnyű a reggel, engedi a vízfesték,
hogy égkékem napsárgában oldjam.

Minden reggel úgy múlik el, hogy soha nem térhet vissza.
Ma bárányfelhők libbennek az égen, az ablak nyitva,
méhecskék boldogok a hársfa illatától.
Holnap a sötét szobában az ördög jön el értem,
nem tudom lebeszélni, sőt, rosszindulatát értem,
haragját megérdemlem igazából.
A 7375. reggelen arra ébredek, keresem hova bújhatnék el,
hogy egy lidérces álom után kapkodom a levegőt mintha,
mély, zavaros, háborgó víz alól kifulladásra bukkanék fel.
Minden reggel úgy múlik el, hogy soha nem térhet vissza.

Reggeli hálaadás

Februári csend van,
felébredek, kinyitom a szemem,
a hűvös falon izzó narancs fénycseppek.
Mintha az idő finomabban telne,
mintha elnémült volna a világ,
mintha most lenne az a perc,
amit mindig is várunk,
hogyan megáll az idő.

Érdeklődő tekintettel nézem a falat.
Mintha a narancscseppek
mágneses taszító ereje
préselne a fehér párnába a csodálattól,
hogyan milyen ez a pillanat.
Egyszer csak alig hallható,
elementáris erejű morajlást hallok,
mintha földrengés kezdődne.
Mintha egy óriás akarna kitörni a föld alól.
A varázslatos, iszonyú hang egyre erősödik,
feszültséget kelt, a gyomromban is érzem.
A kukásautó jön.
Felerősödik a hang,
hallani az erőt, ami az autóból és a fiúkból árad,
tündérek, akik megszabadítanak attól,
amire már nincs szükségem.
A várost attól, amitől meg lehet.
Hálás vagyok nekik!

Nézem a falat, a fehér, mázolt ablakokat,
előnt a hála nagyapám
és a rég meghalt balassagyarmati kőműves,
továbbá fantasztikus segéd munkásai iránt,
akik jónéhány fröccs közben felépítették a házat.

Megengedem a vizet és egy árnyalattal tovább figyelem,
ahogy folyik bele a pohárba
ez a folyékony, átlátszó kristály.
Beleborzongok abba,
milyen hideg és abba is,
milyen megfoghatatlan anyag.
Hálát érzek a vízmű dolgozóira iránt,
hogyan egy forrás folyik itt, a kezem ügyében.

Előveszem az áfonyát a jégről,
hó kristályoktól deresek az életteli bíbor szemek.

Eszembe jutnak a chilei gyümölcsstermesztők az Andok oldalában.
Beleszórom a porcelán tányérba a zabpelyhet,
amit német, végtelen, szalmaszínű síkságokon termesztettek.
Csiribiri, csiribiri zabszalma.
Thomas Mann is ott nőtt fel.
Jaj, de hálás vagyok neki is!
Beleöntöm a joghurtot a pohárba.
Látom a teheneket, akik hátrálnak a fejőgéphez,
hogyan tejet adjanak. Hálás vagyok nekik!

Köszönöm a mosolygós arcú bementőnek,
aki elmondja, hogy mínusz öt fok van.
A kabátvarrónak, a sapkakészítőnek.
Hálás vagyok A Nemzet Színészének.
Hallom, ahogy egy verset mond,
ami most a fejemben jár,
s ettől elolvad a szívem.

Kilépek az utcára, a hidegbe.
Köszönet az útépítőknak,
hogyan megépítették az utakat,
és nem a fagyos sárban kell mennem iskolába.
Az utcában lakó szomszédnak, aki úgy néz ki,
mint Popeye, és mintha maga nem enne soha semmit,
mégis öt cicát tart életben és jó módban,
megbűvölten gyönyörködöm a selymes bundájukban,
két vörös, két cirmos, egy fekete.

Hála annak, aki miatt szép, tiszta a buszmegálló,
mert felsöpörte az éjszaka maradványait.
A mindig figyelmes buszsofőrnek,
aki már háromkor kelt, négykor szolgálatba állt.
Az autószerelőnek, aki megszerelte a buszt,
hogyan a mínuszban elinduljon.

Eminemnek, aki a zenét szerezte,
ami most vidámítja reggelem.
Annak, aki a fülhallgatót gyártotta, a telefont,
így hallgathatom őt itt, a hideg villamosmegállóban.

Látom az alkotó munkásokat,
közben rám is fűtülnek vidáman.
Általuk februártól májusig felépül ez az épület,
ahol gyerekek, asszonyok, férfiak, kutyák, macskák,
akár kanárimadarak is lakhatnak.
Falaznak és haladnak egész nap a hidegben.
Főt hajtok előtűk!

A mentősök most száguldanak el mellettem,
és ez eszembe juttatja,
hogy a napsütötte reggel leple alatt vannak sötét árnyak.
Hirtelen én is a mentőben vagyok
és érzem, hogy mennyire más így a reggel,
de - mint érzéketlen ember -
próbálok azonnal visszatérni és hálás vagyok,
hogy talán visszaadnak az életnek valakit.

Gondolataim újra szárnyra kapnak,
hisz én is mennyit gondolok arra,
valamilyen hasznosat kéne csinálni.

Felnézek az égre, gyönyörű, tiszta.
Anyám, kösz, hogy megszültél,
hogy mindezt láthatom,
amit fel sem tudok fogni!
Csak magamat olyan haszontalannak érzem!

Legalább hálás lehetek.
Épphogy melengeti az arcomat a nap,
itt állok az ég színe előtt, tisztán, üdén, tetteképpen.
Csak még mindig nem tudom, mit csináljak.

Just for your information

Március van, kedd reggel, hallgatom a híreket,
kedveszegett hangulatban keresném a rímeket,
hogy húszévesen van reményem, ne számíts most arra.
Az ablakban bár hársfa, ezüstfenyő képek,
elmosódó messzeségbe lemondóan nézek.
Nincs kilátás, jókedvemben nem fakadok dalra.
Falamon meztelen Vénusz fekszik,
tükörben lidérces alak.
A napfényes levegőt árnyasra festik
a fásultan időző falak.

Ülök, nézek, kávécsépp a csészén,
nem tudom leírom-e majd a végén,
ember küzdj és bízva bízzál.
Elnézést kérek tőletek én azért,
fohászkodni tudok csak könnyed dalért,
idő telik s mindig bírál.
Úgyse tudom női verset ki olvas,
jelenleg ki miben van,
lebegő lírára, úgy ahogy van, ki szomjas,
írhatta azt akár kan.

Mondta apám ezt minden alkalommal:
Mi a faszt akarsz ezzel a tartalommal?
Csinálj valami hasznosat inkább.
Majd, ha leteszel valamit az asztalra,
s lebaszta könyvem az aszfaltra,
és volt még ennél is cifrább.
Mégis mennyire igazam van látjátok,
a valóság gyötrő.
De vannak helyette ábrándok,
kábítja magát a költő.

NEM AJÁNLÁS:

Ne olvass, hisz értelmetlen,
bár sok ember hisz érzelmekben
továbbra is remélem.

Péntek esti dilemma

Jössz velünk? – kérdezte Feri
péntek este.

Alapozunk a kisbolt előtt,
bebaszunk, mint állat,
megyünk az Ötkertbe,
aztán van még más ötletem.

Ezt kifejtette explicit,
de nem írnám le szó szerint,
mert én se szívesen hallottam
és az olvasót is megkímélném.
Bár én bírom a durvaságot,
de leírva mégis túl durva.

Tisztességtelen ajánlat,
egy a sok közül, amit kaptam.
Pedig ő a kedvenc haverom,
lehetne szép is,
de ezt már feladtam.

Hétről hétre választhattam
két dolog között,
egyik nyomasztóbb, mint másik.
Maradok otthon húgommal és anyámmal,
ami bár éveken át működött,
már valahogy nem.

Vagy megyek inni és csinálni egyebeket
egy olyan emberrel,
aki azt mondta a múltkor,
nekem csak egy lyuk kell,
és ezt menteni nehéz,
mondhatta volna legalább, hogy mell.

Kimaradni ebből
nem nagy cucc.
Mégis úrt hagy maga után.
Pedig a nem egyértelmű,
de a semmi marad csupán,
bizonyítéka annak, hogy talán nem is létezem.

17 vagyok, ez a kezdet.
Mi jön még?

- Gyere, motorozzunk! Indulhatunk is!-
mondta Vince délben.
- Most nem jönnek, nincs kedvem,
szétmegy a hajam a szélben.
- Kit érdekel a haj? Veszünk fagyit, Janka vár.
-
- 1 óra alatt meg is járjuk, gyere már.

A lét kellemes könnyűsége

Vasárnap délután
városi motoros körre megyünk Vincével.
A köztünk lévő kapcsolat fesztelen,
együtt jártunk általánosba.
Olyan számomra, mint egy testvér.
Szeret menni ilyenkor egy kört
a vasárnapi elcsendesedett,
mégis életteli városban
és szokásává vált hívni engem is.
Semleges érzés átölelni őt.

A zöld, árnyas utcánkat elhagyva,
hamar változik a kép
és már tágas, szürke utakon,
százéves, halványsárga házak között suhanunk.
Nekem passzív a szerepem, csak nézelődöm,
a várost, az arra járó embereket, arcokat.

Gondolataimat elfújja a szél.
Meditatív állapot,
mintha nem is vennék részt az életben,
mégis észlelném a mozzanatait.
Mint egy álom,
mint mikor egy nyári reggelen
visszaalszom kicsit,
a még hűvös és derengő szobában,
és azt sem tudom,
mi a valóság, mi az álom.
Még alig nyitom ki a szemem,
csak elgondolom,
mi lehetne örömteli a mában.
Is my body mine?
Is my fear real?

Nézelődöm a fehér hídon
a csillámló víz felett.
Látom a téren a koldust elpilledve rongyain.
Csupán néhány arcot kap el tekintetem,
többségében mindenki csak elmosódott színes folt
és légies impresszió.
A szél simogatja bőrömet,
felnézek az égre,
egyetlen felhő sem szűrődik a képbe.
Finom, üres érzés,
láthatatlanul lebegek,
nem ismer fel senki,
nem érdekes milyen a hajam,
viszont ott vagyok
mindennek a közepén,
amit szeretek.

Ez a délután
kellemesen könnyű számomra.
Ebben a fuvallatban benne van egy szédítő,
valamennyire mélyről jövő,
mégis a felszínen lebegő érzés,
egy valaki iránt.

Ha erre a nyári délutánra
egy év múlva gondolnék vissza,
tudnám, mennyire
dermesztő útra tévedek,
és arra ébredek,
reggelente riadtan,
e lágy szellő
milyen sötét viharfelhőbe került
miattam.

A lét elviselhetetlen nehézsége

Mert nagyon rám tud nehezedni a valóság,
mikor otthon ülök a szobámban,
kicsit sem légiesek gondolataim.
Már nem lehet hinni a csodákban.
Sokkal súlyosabb, vészjóslóbb minden,
sőt, megoldás semmire nincsen.

Eszembe jut például máris,
hogy nem megyek legközelebb motorozni,
mert a világot tönkreteszem vele,
hiába akarok mosolyogni,
azon, hogy minden szép és jó lesz valaha,
az univerzumnak vagyok egy kártékony alanya.

Szobámban már minden kontúros, tárgyiasult.
Örökre halhatatlan bútorok, tárgyak
idegesítően túléltek Nagyapám,
íróasztalán titkokat őrző árnyak,
bordó, kék, zöld, barna foltok az éles fényben.
Redőny csíkjai, fekete árnyak a poros mélyben.

Döntések dilemmája, a vége egy

Gyerekkoromban három út vezetett hazafelé,
nagyjából azonos hosszúságú.
Az egyik sötét, kihalt, árnyas,
a patak mentén ment a fák alatt,
szép volt, de beláthatatlan,
sokszor féltem itt.

A második napfényes,
sárga, összeépült házakkal,
a kerteket nem is lehetett látni,
csak virágokat az útmenti ágyásokban.
A leggyorsabban ez vezetett haza,
viszont senkit nem ismertem erre.

A harmadik tarka, barátságos út volt,
gyümölcsfás kertekkel.
Ismerősök köszöntek rám,
és ha megálltam beszélgetni velük,
háromszor annyi idő alatt értem haza.
Itt mentem a legtöbbször,
néha túl ismerős is volt.

Mindig gondolkodtam, melyiket válasszam.
Mindegy volt, mégis arra gondoltam,
ki tudja, csak hangulati választás részemről,
vagy történhet sorsfordító esemény,
mely netán egész életemet meghatározza.

A sorsfordító véletlenek
esetleges felbukkanásának tébolyító lehetősége
életünk bármely percében.
Ezt érzem most felfokozottan,
s ettől eszembe jut még jobban,
bármelyiken is indulok,
sok minden ki fog maradni
az összes többi, nem választott útból,
a jövőből visszatekintett múltból,
s nem kaphatok meg mindent.

Pedig nekem is minden kéne,
de nem hiszem, hogy a végtelen beleférne.
Máris sajnálom, hogy bármi kimarad.

Közben pedig simán vállalt rántok.

Mi felé?

Mint ahogy ekkor azt sem lehet tudni,
én és te, mi mi felé tartunk,
hány percünk, óránk, napunk
lesz, és hány hetet kell hagynunk
a magányra, mikor már újra nem leszünk egy,
mikor majdan már egymás látványa egyre megy.

Bárcsak maradna még kicsit,
a tovatűnő érzés, amikor
a halál is megszépül, minden lebeg,
hisz már a magány sem a régi, annyiszor
ölelkeztem jóvátehetetlenül veled.
Szerettem szememben szemed.

Dédnagyanyám azt mondta,
„Akárhogy is van fiam, sehogyse jó az embernek.”

Vagy idézhetném szavát a legnagyobb mesternek.
„Kit anya szült, az mind csalódik végül.”

Ne gondolkodj annyit, mert messzire jutsz

Itt még azt mondom, minden rendben volt,
mondjuk így is feszült volt az élet,
de a jövőhöz volt bizalmam,
barátságosnak tűnt minden részlet.
Szín volt mindenhol, sötét és világos,
egy év múlva a táj szürke, a kilátás homályos.

Szépnek indult minden, de sosem volt az.
Egy prank volt az egész, igazán mi igaz?
- kérdeztem hisztisen, zokogva nagyapám egy este.
Ne gondolkodj annyit, mert messzire jutsz- felelte.
Hát ez kurva jó – gondoltam magamban.
Ezek szerint a nagy bölcs ennyit tud segíteni a bajban.

Egyébként nagyapám jófej, adalékként teszem hozzá,
ezért szomorú igazán, hogy ennyi a lényeg,
a jövőt csak az illúzió teszi jobbá,
ja, és a hamis remények....
Ezt gondolom egy év múlva, nem biztos, hogy igaz.
Mondják meg az okosok, akkor mi az.

Reggeli dráma

Reggel felkelt, elment, egyedül lézengek,
hogy mi volt hajnalban, attól csak szédelgek.
És most ne gondoljon senki másra,
minthogy Laci egész éjjel ivott,
üveget, üveg után nyitott,
s mikor szóltam, lelökött az ágyra.
Miért csinálja ezt, értem teljesen,
Petri, Bukowski árnyait,
ül gyűrött ágyán csendesen,
már rég feladta álmait.

Laci egyébként néhanapján ír novellákat.
Közben rengeteg az üresjárat,
túl érzékeny, utálja a szót ambíció.
Néha nem ír hónapokon keresztül,
nincs ihlete vagy piában elmerül,
elnyelve őt a hullámzó emóció.
A siker, a pénz egy szegény világban,
amúgy is faszág.
Csak saját boldogulásom legyen imámban,
az nem menő nagyság.

Özönvíz előtt

Emberek ordítanak egy tüntetésen a téren.

- *Haaazug, geeeci poolitikusok!*
- *A kurva életbe a gyerekeket meg kell etetnem, engedjete már!*
- *Ki a fasz kért meg rá, hogy szülj ennyi gyereket, mi a picsának kell még a világra gyerek?*
- Háború van bazdmeg és felmelegedés, mérgeznek minket mindennel!*
- *Te bölcsész ökopicsa, ne károgj!*
- *Te ne pofázzál a terepjáródból! Átrepülsz a világot évente hússzor, mi?!*
- *Egyszer élek, ribanc! Összetörted a kocsimat? Megöllek!*
- *Megérdemled lúzer! A faszodat akarnád hosszabbítani?*
- *Nem veszitek észre, nyomorultak, hogy becsapnak titeket? Összeesküvés folyik ellenünk, rabszolgái lettünk a háttérhatalomnak!*
- *Gyerekek, nem lehetne toleránsabbak?*
- *Dögölj meg te szakállas fasz, kinek képzeled magad, Jézusnak?!*
-
- *Visszajöhetsz. Hívd hozzám Noét, beszélnem kell vele.*

Ez van most az asztalán,
írta ezt egy régi nap hajnalán,
míg én saját múltamban álmodtam,
nélküle, mikor még külön volt minden kép,
és el sem tudtam képzelni lesz-e még szép,
a jövő, s magamat gyászoltam.
Most már legalább kettőnket,
vagy, hogy nézek az üvegen át,
mondhatnám, mindegyikőnket,
ki itt elhalad.

A szegény kisgyermek panaszai

Már nincs visszaút, már elkésett vele az élet,
időtlen tél van, hiába öllek meg, ural a fagy.
Nincsenek törtszínek, gyűlölsz, szeretsz a két véglet,
akárhogy ígérném, nem hiszed el biztonságban vagy.

Nagyapám azt mondta, a szeretet mindent megold,
eddig életem során aránylag működött a képlet,
de evilági megoldás nem létezik, mi jégből felold,
nincs mitől éj sötétjében felderengne élet.

Nincs az éj sötétjében felderengő bársonyos szirom,
a rozmaring épphogy fellelhető zöldje és illata,
pedig, ha minden épphogy látható és emiatt finom,
selyem víztükörben megcsillan a végtelen összes csillaga.

Elvetted tőlem a bizalmat a szépben, a jóban,
mit tőled is ridegen elvettek gyerekként,
ők voltak ez biztos, tőlük ki vette el valóban?
Ádámától ki vette el? Anyja se volt reményként.

Bábel könyvtárát megfejteni lehetetlen,
a történelem szüntelen letargiát okoz,
merülsz alá sötétségben, a tó feneketlen.
Minden emberöltő jeges homályt fokoz.

Hidd el, jó éjszakát kívánok neked majd minden este,
szeretni foglak, mindig, akkor is, ha te máshogy érzel,
érzéseiddel könnyen végzel.
Vagyok én annyira magamnakvaló.

You gotta love everything

Néha örülök is, a nagy örület elmúlt,
emléke bár sokáig feldúlt,
látványa már meg nem rendít.
Mit hónapokig értékelni nem tudtam,
a sok színre szememet behunytam,
időtlen idő fájdalmat enyhít.
Hogy nem vagy, még kell értelmeznem,
őrjítő, jeges gondolat,
ma még nincs túl nagy életkedvem,
megyek csinálom dolgomat.

Jó oldala is van e pokolnak,
nem szabad bedőlni egy dolognak,
van más érdekesség a világban.
Hívta fel figyelmem K.B. ,
mikor látta, teljesen kész vagyok kábé,
elmerülve nyakig a hiányban.
Ne szenteld csak egy embernek lelked,
szeretni fontos, de nagyon.
Találd meg utad, nyerd vissza kedved,
önmagad számít-e vajon.

Egy nap a Földön

Megyek a Keleti felé, fejemen fülhallgató,
a Goldberg variációkat hallgatom.

Megindító zene,
könny szökik szemembe,
átérezem a létezés csodáját.

A koszos, zsíros járda benyeli a napfényt,
mintha ragadna az egész.

Külön réteg az aszfalton,
koszból, kipufogófüstből, köpésből,
hányásból, húgyból összeállva.

Nekem világvége hangulatom van,
minden olyan semmilyen.

Az egyetem érdektelen,
a világ pusztul,
én apró részleteket tanulok
Hegel gondolataiból,
Lacit már nem érdekli Ámor,
benyelte az alkohalmámor.

Jön szembe egy breugeli nő,
babakocsit tol.

Belenézek, fura az egész,
hát persze, egy játékbaba van benne.

Elmegyek a szexshop mellett, gyönyörű a zene,
Bach a kedves arcú grófnak komponálta,
hogyan tudjon aludni.

Nem tudom kikerülni a feliratokat:
szexjátékok, síkosítók, késleltetők.
Vajon járnak ide zeneszerzők?

A zenével mégis minden
hősiesen gyönyörű,
még a valóság is.

Olyan ez a városi séta,
mint egy Villon vers.

Katartikus.

Ja, és erotikus.

Buszra szálllok, tömve emberekkel,
mennek haza fáradtan a munkából.
Préselődünk egymáshoz, alig van hely.
Nézek ki az ablakon,
harminc év körüli,
tetovált, kigyúrt lány jön ott.
Tekintete kemény.
Van neki remény?
Magányosnak látszik.
Vajon éri még őt kellemes meglepetés?

Vajon ér még engem kellemes meglepetés?
Hangulatomnak megfelelően nézek mindenkire,
egyszerre vagyok átszellemült,
de látom a magunk nyomorúságát.

Jó lenne, ha legalább választhatnék.
Ha történe velem valami
mély, egyedi dolog, vagy
mit hátrahagynék,
mint értelmet...
Ha már a kerék forog.

Meglátok egy duci anyukát melegítőben,
rajta csüng három gyereke.
Négyen ülnek a két ülésen,
teljesen összefonódnak
a pici helyen.
Mindenük összeér,
egy-két szót beszélgetnek is.
Látszik, hogy összzetartoznak.
Letolom a fülhallgatómat,
hallani akarom őket.
Kis szelet csokit esznek hárman.
Mégis gazdagabbak,
mint sokan mások.
Nem kellene álmok.
Feltölt a látvány szeretettel.

Könnybe lábad a szemem.
Egy bácsi aggódva néz felém,
egy pillanatra találkozik tekintetünk,
majd szemérmesen elnéz máshova.

Leszálok a végállomáson,
szenvedve vonszolom le magam az aluljáróba.
Az aluljáró koszos,
az emberek hordják le fentről az eső sarát.

Meghallom a hegedűszót,
egy férfi áll kartondobozban,
mindkét lába csonkján.
Derűsen,
a világ összes bizalmával arcán
játszik, élvezi a gyönyörű zenét,
csúcspontra teszi a mesét.

Hirtelen egy csodának vagyok része,
mintha angyal szállt volna le a pokolba,
és terjesztené a világosságot.
Meg se állok nézni,
szégyellem magam.
Nézem a saját saram.

Már autóból nézem az esteledő várost.
A fény még dereng,
de a közlekedési lámpák pirosai, zöldjei
már feltűnnek a szürkeségben.
A házak színei belesimulnak az estébe,
előjönnek a melengető esti fényfoltok,
színes neonfeliratok.

Víztócsákban tükröződnek kirakatok,
barátságos, langyos alkonyat,
hallgatom a zenét.

A mai nap érzelmi kavalkádja
feltör az egekbe,
Laci jut megint eszembe.

Piros lámpánál állok éppen,
szelíd szemű koldus újsággal kezében,
álldogál a füves területen.
Nem kéreget, nem figyel a kocsikra,
iszonyú jó arcnak tűnik,
hirtelen végtelen rokonszenvet,
testvériséget érzek iránta.
Lehúzó az ablakot,

bent üvölt a zene,
nem találom a lehalkító gombot.
Intek neki, közel jön,
esendő,
mégis magabiztosan lezser.

Rebbenékenyen, csodálkozva néz rám,
ekkora már eltörik a mécses.
Odaadom a pénzt,
épphogy ki tudom mondani: Köszönöm!

Jóindulattal néz utánam.
jámborul integet.

Pergetem tovább a filmemet,
vágatlanul.
Törölgetem arcomat,
mennyi szeretetet kaptam ma
váratlanul,
a nap elején még idegen emberektől.

Holnap reggel, ha újra útnak indulok,
ezek az emberek benne lesznek
útvonalamban és érzéseimben.
És talán nem csak holnap reggel.

A teljesen semmitmondónak induló nap
így rejt titkos kincseket magában.

Otthon kiülök az ablakba,
itt fogok ülni még hajnalba',
is, előveszek egy szál cigit,
nézem az éjjeli várost,
fekete házakat, tornyokat,
a benne alvó sorsokat,
mai mennyországom.
Éjszaka a városban,
húszhuszonhárom.

Zuhanórepülés

Mama, biztos, hogy elzártuk a gázt és kihúztuk a töltőt?
Mivel mindig szorong, ilyen gondolatok izgatják a költőt.
Sötét, őszi este van, autóval indulnak a városba.
Csapódnak az ajtók, kattan a slusszkulcs, klikkelnek a lámpák,
Cica dacosan hátranéz, indul vadászni, pupillái sárgák.
Fent az égen repülő híz el, indul a messzi távolba.
Hátramarad a feszültség, a tűzhelyről a képek,
gyorsulva mosódik össze utcalámpák, kerítések árnya.
Ikszdé, gyerünk szórakozni, végül is itt a péntek,
feltisztul a kedély, már gondokon nevetnek játszva.

Felvillan egy-egy zöld, de szép, mint a smaragd világít,
indulnak, megállnak, az áramló meleg, a zúgás elkábít.
Suhan megannyi tükröződő fény, a sárga, a piros a sötétben.
Kék lámpa száguld el mellettük vijjogva,
tántorog egy részeg, siet a közeli kisboltba.
Soha ennyi hang, zene, dráma, mint az éjszaka csöndjében.
Anna megszólal, kapcsoljunk már be valami zenét,
és bár nemtom leírjam-e, ezen össze is vesznek rögtön.
Világít zölden a Spotify, beteszik Sziámi lemezét,
most kék lesz a kijelző, na, a Zuhanórepülés, jöjjön.

Zsófi bámul ki az ablakon, repülő száll el felette,
eszébe jut Laci, s a repülőút, már ekkor is talán szerette.
Hogyne szerette volna meg, erre egy perc is elég.
Korábban nagyon veszélyes felszállás volt, rettegett.
Laci megkérdezte odaülhet-e, szívesen engedett.
Kellett egy nyugtató hang, pedig Xanax-ot bevett nemrég.
Laci szép volt, szórakozott tekintetű, cinikus mosolyú.
Hogyne imádta volna, azokat a meggyötört, lázas szemeket...
Mint kelet-európai, volt benne valami szomorú,
borosta takarta szikár arcán a hegeket.

A pirosnál sárga taxi áll mellettük a Kálvin téren,
Az anyának, Zsuzsának egy emlék jut eszébe éppen,
amikor egy szeles reggel fejfájósan ült a taxi ülésén hátul.
A sofőr, ki az élet bajos dolgaiban tapasztalt volt,
óvón, fejfájás és lelki bánat közt párhuzamot vont:
nincs miért szomorkodni, egy férfi ügyis csábul.
Kis idő múltán akárhogy is vannak a dolgok,
akárki, a szomszéd nő is érdekesebb a férjnek.
Mert az új, ismeretlen, igazat mondok,
nincs nagyon mit tenni, vegyétek ténynek.

Lágy lámpafény egy neccharisnyás combra vetül,
Annának, a legkisebbnek nyugalmába feszültség vegyül.
Megigézi őt a lány szép vadsága, vad szépsége.
Fővámteri villamosnál áll egy fiú nyakába borulva,
olyan részeg, hogy sajnos ő nemigen tud róla.
Annának eszébe jut a szabadság, a sors egész mélysége.
Bár nem tudja, miért pont ez az asszociáció,
de ellenkezőleg, mint most, szabadon élne.
Sodródni kell, mostanában nincsen nagy motiváció,
felnéz a csillagos égre, kékre, mélyre, repülni kéne.

Kell egy kis változás...

Az utcákat hetekig céltalan jártam,
aztán már hirtelen arra vágytam,
hogy tűnjek el a városból,
tudatom mindig azt számolta,
éjjel lázálmom álmodta,
hol foglak látni a távolból.
Elutaztam hát világgá,
hátha ez teszi végre vidámmá,
életem.

Tombe la Neige

A nap lemenőben van,
opálosan dereng a mező,
százféle zöld és szürke,
mindegyik más árnyalatban fénylik,
páfrányzöld, mohazöld, fűzöld, olajzöld,
ezüstszerű, ködszürke, bagolyszürke,
farkasszürke fel-felvillan.

Pompázik a csillogó domboldal,
de az árnyékok már sötétek,
érezem a fű és a föld illatát.

Végíghúzom kezem a fűkalászon,
bízatóan megsimítják ujjaim.

Egyedül sétálok, de az égbolt, úgy érzem,
összeköt azzal a néhány emberrel,
aki oly kedves nekem.
Sajnos azzal is,
aki nem.
Fehér és szürke felhők
menekülnek ijedten.

A völgyből fátyolosan látszódik
a templom tornya,
tompán megszólal a harang is.
Melankólia fog el,
időtlen a kongás.

Az esti szél feltámad, végigborzolja
a fűkalászokat a domboldalon.
Hullámszik, lengedezik, vibrál minden.
Lopva azért szemmel tartom a fekete árnyakat,
nem mozdulnak-e.
Szokásommá vált
azóta a gyermekkori, nyári délután óta.

Apám azt mondta mindig:
„ugyan, nem veled fog megtörténni, fiam”,
mégis velem történt meg,

azóta nem bízom az árnyakban.

Valahogy érzem, hogy most sem kellene,
de reménykedem, hogy csak a szokásos pánik.

Pedig olyan barátságosan kanyarog fel a gyalogösvény
a dombokon, a füves mezőn,
a borókákkal pettyezett tájban,
mégis vannak beláthatatlan szegletek.
Hátranézek, megszorázom lépteim,
hallom a lélegzetvétélét, bizakodom,
hogy mindjárt rám köszön: „Jó estét kívánok!”,
és elmegy mellettem.

A százszor felidézett délután
rémálma játszik velem.
Gyanúsán gyorsan jön ő is,
érezem, hogy hirtelen egy nyúlszürke foltja vagyok csak a tájnak,
és jön a farkas.

Beolvad az egész jelenet a tájba,
az örökkévalóságba, a közönybe,
senkit sem érdekel, mi lesz velem,
teljesen beleveszünk a félhomályba...
Porból lettél, porrá leszel...

.....

Fekszem a fűben a páfrányok alatt,
hajlong szemem előtt nesztelen a fűkalász.
A felhők ijedten gyülekeznek felettem,
téblábolnak, bután megállapítják,
hogy még lélegzem,
meleg, vajpuha bundájuk megnyugtat.
Buxi szőre volt ilyen gyapjas.
Jönnek sorra, aztán továbbmennek.
A monoton mozgás,
a felhők kavargása elkábít...

Egyre jobban szédülök és didergek,
a homályos felhőket elpilledve érzékelem,
egyiken még átdereng a melengető napfény.

Látom az étkezőnket egy tavaszi reggelen,
amikor a fehér-krém-rózsaszín,
napfényes nagymamám ölében ülünk a bátyámmal,
mézes tejet iszunk, a klöpli függöny csipkéje
árnyával díszíti a falakat és arcunkat.

Krémszínű felhő jön, olyan szép
és finom volt a habos kávé,
ott, a presszóban,
amikor még te írtad a könyved,
és én voltam a múzsád.
A hab hullámokat vetett a vastag porceláncsészében,
fölötte csalókán kavargott a gőz,
átsütött rajta a bágyadt, reggeli nap.

A legszebb hófehér, csipkés felhő érkezik,
megilletődötten lép be a templomba a havas tájból.
Az ajtó nyitva,
kinn a sötétben nagy pelyhekben hull a hó.
A fátyoltól nem látom, ki ő,
de mögé képzelem kipirult arcát.
Kislánykoromban hányszor álmodtam ezt a képet,
aztán persze veled is eszembe jutott,
milyen lenne,
de mire felnőttem,
már nem ez a világ volt.
Már végképp nem valósul meg?

Rettenetesen fáj a hátam...

Mikor iskolás lettem, megszállott a gondolat,
hogyan egy pillanat elillan,
és örökre meg akartam őrizni az emlékét.
Ott volt előttem egy összegyűrt selyempapír,
elhatároztam, hogy megjegyzem a képet örökre.
Azóta ennek a napnak a jelentéktelen pillanata,
a jelentéktelen képével,
mégis beíródott a fontos emlékek közé,
és most, hogy lehet, hogy nem sok van hátra,
lám, előjön,
pont, mint itt felettem,
fehér, szürke, gyűrött...

Én is egy ilyen jelentéktelen részlete vagyok most
a végtelennek.

Ha nem kelek fel és nem mutatok aktivitást,
itt maradok a páfrányok alatt,
senki nem fog megtalálni.
Aki passzív, gyenge és arra gondol,
majd az élet észreveszi, milyen is ő,
nagyot téved.

Az utcánkban sokszor elment Macska,
40 éves férfi lehetett,
a háza és a kocsmá között volt a szokásos útvonala,
arra mifelénk.
Végtelenül szelíd, kedves ember volt
és totálisan alkoholista.
Szinte nem szólt hozzá senki évek óta.
Anyám egyszer a kapuban megszólította,
hogymost főtt le a kávé,
kér-e egy csészével.
Egy életen át beépült láthatatlansággal,
rebbenékenységgel kérdezett vissza,
hogymost: „Tőlem kérdezi?”
Tekintete elhomályosult.
Kihalt belőle mindenféle emberi önérzet és ambíció.
Macska cserébe megkínálta anyámat cigarettával,
aki, bár nem nagyon dohányzott, elfogadta.
Macska meg se szólalt,
anyám egy-két dolgot mondott neki,
cigarettajuk füstje
bajtársiasan szállt a szürke felhők felé.
Én a lépcsőről figyeltem őket,
mert vonzott ez az alak.
Nem tudom, a neve tetszett gyerekként,
vagy bölcsességet feltételeztem elesettsége mögött.
Valahogy anyámra is emlékeztetett.
Vajon hogy lehet, hogy Macska,
vagy más Macskája,
nagyzüleink személye,
életünk helyszínei,
múltunk képei
nem jelentenek semmit más számára?

Nagyapámnak gyönyörű haja van,
szép férfi, gyerekkoromban gyakran fésülgettem,
copfot is csináltam neki.
Engedte, hogy lefényképezzem.
Úgy megsimogattam volna még, most, hogy 90 éves lett.
Olyan jó érzés, barázdákat húzni a hajában,
ami kicsikoromban még fekete volt,
de most olyan, mint ez a felhő
itt felettem.

Én fogok előbb meghalni,
pedig milyen sokszor féltem attól, hogy ő.
Jobb is így talán, legalábbis nekem.
Bár azért most meg vagyok ijedve attól,
hova megyek.

A húgom, mikor kicsi volt, azt kérdezte:
„Nagyapapa, ha meghalok, ti ott lesztek az égben?
Mert ha nem, akkor nagyon sírni fogok.”
Vajon vár ott valaki, vagy ott,
a felhőben ma már csak adatok vannak?

Micsoda képtelenség a halál.

Nagyapámat megbabonázza az idő múlása.
Mindig elképedve mondta nekünk:
„Gyerekek, ez a karácsony is elmúlt!”,
„Zsófikám, ennek a tavasznak is vége!”,
„Nyuszi, elmúlt ez a születésnap is, mit szólsz?”.
Éreztük a drámaiságát, de nevettünk rajta,
és néha már mi mondtuk előre viccesen,
utánozva a hangját.
Sőt, néha már el is túloztuk nevetve,
teátrálisan bejelentettük a többieknek:
„Gyerekek, már a nyár egynyolcada elmúlt!”

Próbálnék kiáltani anyámnak, de nem jön hang
...mozdulni nem tudok...nagyon fáj...
vagy már nem is...
ez elmúlik, Zsófikám...

Már csak szempillámat látom,
feketén homályosítja el a felhőket,
mint szőrös százlábú ül szememre.

...Laci.....
...Itt vagyok...
...hozd a kutyát...
...ne idd meg...hagyd abba...
...Laci...a levelek....
...hagyjon kérem
...Mama....
...a fiókban...itt jobbra....
...te vagy az?.....
...nagyon fáj.....
...ne bántson.....
...domboldalon.....
...hova tűnt?.....
...fák.....
...neee.....
...hó.....
...harang.....
.....ajtó.....
.....menyasszony.....
.....aaa.....
.....puha.....
.....felhők....
.....felhők...
.....élet.....
.....

Magyarázat

Az, hogy az egész megtörtént-e, magam sem tudom,
indoklásként írom hát néhány verssorom.

Mindez meg is történhetett,
elbeszélhettem volna e történetet,
akár a pokolból, akár a mennyországból,
a jövővilági szempontjából.

Vagy írhattam volna a legelején,
március kedd reggelén,
ha kínai laptopomhoz tapadok,
s a négy fal között maradok.
Terepelt képzeletem mindent megold,
sok zavaró tényezőt felold.

AJÁNLÁS:

Ne feledd el ezt soha, ha silány az élet,
egészen egyszerű lehet a képlet,
teremts magadnak illúziót.

Jaj, csak háború van, így semmi sem érvényes,
így ajánlásom nem is kérdéses,
hogyan old meg semmit.

Végül mit lehet írni valami biztatót mégis,
a 21. században is ugyanaz a krízis,
az isteni ajánlásban hátha bíznál:
„Ember küzdj és bízva bízzál!”